

Адвокатура на подручју данашње Војводине, и као професија и као њена организација, за наше прилике има дугу традицију. Притом, традицију не би требало сматрати пуким следбеништвом и понављањем, већ, како су то неки аутори тумачили, *осећањем историје*, које, далеко више од запажања прошлог, укључује и оно што је у прошлом садашње.

Адвокатска комора Војводине (АКВ) сврстава се у најстарије овдашње установе од јавног значаја које делују у континуитету. Њени историјски корени су посредни и непосредни, како у погледу назива и територијалне надлежности тако и у односу на промене правне регулативе, државних граница, па и самих држава.

Законом о адвокатури (*Advocatenordnung*), донетим у Аустријском царству 1852, регулисана су основна правила о адвокатској професији за Угарску, Хрватску, Славонију, тамишки Банат и српску Војводину (изузев Војне крајине).

Посредно АКВ потиче од адвокатских комора у Суботици, Сегедину и Темишвару, које су на основу законског чланка XXXIV (1874) почеле са радом 1875, као и од одбора у Осијеку (1872), који је укључивао и адвокате са подручја Судбеног стола у Митровици.

Непосредно АКВ води порекло од Адвокатске коморе у Новом Саду (АКНС), која у Краљевини СХС делује од 3. марта 1921. године. Уредбом из 1920. продужено је важење компатибилних одредаба XXXIV законског чланка, а за Банат, Бачку и Барању одређено је оснивање једне адвокатске коморе са седиштем у Новом Саду.

Адвокатура у Војводини старија је од њеног коморског уређења. Већ у мају 1748, убрзо након елиберационе повеље Новог Сада којом су уређена и судска овлашћења магистрата, градски фискал добио је прво овлашћење да уз накнаду заступа и пружа правну помоћ. Царским декретом о адвокатима, који је

донет 1769. за целу монархију, одређени су услови за заступање странака пред судовима и државним органима. Упутства за рад адвоката (*Instructio pro advocatis*) издата су 1804. године. Од доношења Декрета, па до средине XIX века забележен је рад 104 новосадских адвоката. У *Лейпцигу Мајници српске* из 1828. објављен је списак од 227 мађарских адвоката српског порекла, почев од Јована Мушкатиновића, уписаног у марту 1775, па до Јакова Кнежевића, уписаног у децембру 1827. године.

АКНС је 1922. године имала 378 адвоката и 53 адвокатских приправника. Чланство се постепено повећавало, па је 1929. био уписан 501 адвокат и 231 адвокатски приправник, а пред почетак Другог светског рата било је 699 адвоката и 405 адвокатских приправника. Сада је у АКВ уписано око 2.500 адвоката и близу 700 адвокатских приправника.

У посредном смислу, дакле, АКВ постоји 146 година, а у непосредном – једно столеће.

У бившој Југославији АКВ убрајала се у ред најбоље уређених и организованих комора. Тако је и данас у Републици Србији: обухвата највећу територију, подељена је на шест огранака, има Академију, научни и стручни часопис – *Гласник АКВ* (покренут 1928), Катедру и Клуб, припрема пружање бесплатне правне помоћи, остварује међународну сарадњу и сарадњу са низом најзначајнијих установа културе, стипендира даровите студенте права, предузима акције хуманитарног карактера и истрајно се залаже за правну државу, независно правосуђе и сопствену аутономију.